

har den 11 november 1999 avkunnat dom i mål C-184/97: Europeiska gemenskapernas kommission (ombud: G. zur Hausen) mot Förbundsrepubliken Tyskland (ombud: E. Röder och C.-D. Quassowski) angående en talan om fastställelse av att Förbundsrepubliken Tyskland har åsidosatt sina skyldigheter enligt EG-fördraget genom att i strid med artikel 7 i rådets direktiv 76/464/EEG av den 4 maj 1976 om förorening genom utsläpp av vissa farliga ämnen i gemenskapens vattenmiljö (EGT L 129, s. 23; svensk specialutgåva, område 15, volym 2, s. 46) underlåta att upprätta program med målsättningar för att minska förorening genom de farliga ämnen som anges i bilaga II till direktivet. Domslutet i denna dom har följande lydelse:

- 1) Förbundsrepubliken Tyskland har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt rådets direktiv 76/464/EEG av den 4 maj 1976 om förorening genom utsläpp av vissa farliga ämnen i gemenskapens vattenmiljö genom att i strid med artikel 7 i direktivet underlåta att upprätta program med kvalitetsmål för att minska förorening som orsakas av de 99 ämnen som anges i förteckning I i bilagan till direktivet, vilka ämnen enligt första strecksatsen i förteckning II skall behandlas som ämnen angivna i densamma.
- 2) Förbundsrepubliken Tyskland skall ersätta rättegångskostnaderna.

(¹) EGT C 212, 12.7.1997.

DOMSTOLENS DOM

(sjätte avdelningen)

av den 11 november 1999

i mål C-48/98 (begäran om Förhandsavgörande från Finanzgericht Bremen): Firma Söhl & Söhlke mot Hauptzollamt Bremen (¹)

(Tullkodex för gemenskapen och tillämpningsförfordning — Överskridande av tidsfristen för tullklarering av icke-gemenskapsvaror i tillfällig förvaring — Begreppet försumelse som inte haft någon avgörande inverkan på det korrekta genomförandet av den tillfälliga förvaringen eller tullförandet i fråga — Förlängning av tidsfristen — Begreppet uppenbar vårdslöshet)

(2000/C 47/03)

(Rättegångsspråk: tyska)

(Preliminär översättning; den slutgiltiga översättningen kommer att publiceras i "Rättsfallssamling från Europeiska gemenskapernas domstol och förstainstansrätt")

Domstolen, sjätte avdelningen (ordföranden på andra avdelningen R. Schintgen (referent), tillförordnad ordförande på sjätte avdelningen, samt domarna P.J.G. Kapteyn och H. Ragnemalm; generaladvokat: F.G. Jacobs; justitiesekreterare: biträdan-

de justitiesekreteraren H. von Holstein), har den 11 november 1999 avkunnat dom i mål C-48/98 angående en begäran enligt artikel 177 i EG-fördraget (nu artikel 234 EG), från Finanzgericht Bremen (Tyskland), att domstolen skall meddela ett förhandsavgörande i det vid den nationella domstolen anhängiga målet mellan Firma Söhl & Söhlke och Hauptzollamt Bremen, angående tolkningen av artiklarna 49, 204 och 239 i rådets förordning (EEG) nr 2913/92 av den 12 oktober 1992 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen (EGT L 302, s. 1; svensk specialutgåva, område 2, volym 16, s. 4) och artikel 212a i förordning nr 2913/92, i dess lydelse enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 82/97 av den 19 december 1996 (EGT L 17, 1997, s. 1) samt angående giltigheten och tolkningen av artikel 859 och tolkningen av artiklarna 900 och 905 i kommissionens förordning (EEG) nr 2454/93 av den 2 juli 1993 om tillämpningsföreskrifter för rådets förordning (EEG) nr 2913/92 (EGT L 253, s. 1; svensk specialutgåva, område 2, volym 10, s. 1), i dess lydelse enligt artikel 1.29 i kommissionens förordning (EG) nr 3254/94 av den 19 december 1994 (EGT L 346, s. 1; svensk specialutgåva, område 2, volym 16, s. 87). Domslutet i denna dom har följande lydelse:

- 1) Artikel 859 i kommissionens förordning (EEG) nr 2454/93 av den 2 juli 1993 om tillämpningsföreskrifter för rådets förordning (EEG) nr 2913/92 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen reglerar på ett giltigt och uttömmande sätt de försummelser som avses i artikel 204.1 a i rådets förordning (EEG) nr 2913/92 av den 12 oktober 1992 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen, vilka inte haft någon avgörande inverkan på det korrekta genomförandet av den tillfälliga förvaringen eller tullförandet i fråga.
- 2) a) De begrepp som används i den tyska språkversionen av artikel 212a i förordning nr 2913/92, i dess lydelse enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 82/97 av den 19 december 1996, artikel 239 i förordning nr 2913/92 och artikel 859 i förordning nr 2454/93 för att beteckna vårdslöshet har en och samma betydelse. I den tyska språkversionen skall dessa begrepp avse offensichtliche Fahrlässigkeit (uppenbar vårdslöshet).
- b) Det är inte möjligt att yrka på avsaknad av uppenbar vårdslöshet i den mening som avses i artikel 239.1 andra strecksatsen i förordning nr 2913/92 när tullskulden har uppstått i enlighet med artikel 204.1 a i förordning nr 2913/92 till följd av ett agerande som utgör uppenbar försumlighet i den mening som avses i artikel 859 andra strecksatsen i förordning nr 2454/93.
- c) För att avgöra om det föreligger uppenbar vårdslöshet i den mening som avses i artikel 239.1 andra strecksatsen i förordning nr 2913/92 skall särskild hänsyn tas till komplexiteten i de bestämmelser som inte har iakttagits och som har givit upphov till tullskulden, den ekonomiska aktörens yrkeserfarenhet och den omsorg som denne har visat. Det ankommer på den nationella domstolen att avgöra huruvida det föreligger uppenbar vårdslöshet från den ekonomiska aktörens sida mot bakgrund av dessa kriterier.

3) Gemensapsrätten utgör inte hinder för en nationell domstol att självständigt pröva huruvida villkoren i artikel 859 punkt 1 i förordning nr 2454/93 är uppfyllda, det vill säga att en förlängning av tidsfristen borde ha beviljats, när tullmyndigheten har avslagit en ansökan om förlängning av tidsfristen, som getts in i rätt tid, genom ett beslut mot vilket talan inte längre får föras.

4) a) Endast omständigheter som innebär att sökanden befinner sig i en undantagssituation jämfört med andra ekonomiska aktörer som bedriver samma verksamhet kan berättiga till en förlängning av den tidsfrist som anges i artikel 49.1 i förordning nr 2913/92. Sådana omständigheter kan utgöras av extraordinära omständigheter som, även om de inte är främmande för den ekonomiska aktören, inte tillhör de omständigheter som varje ekonomisk aktör vanligtvis konfronteras med i sin verksamhetsutövning. Det ankommer på tullmyndigheterna och de nationella domstolarna att i varje enskilt fall pröva om sådana omständigheter föreligger.

b) Gemensapsrätten utgör inte något hinder för en ekonomisk aktör att lämna endast en ansökan om förlängning av den föreskrivna tidsfristen för att hänföra varor, vilka har omfattats av flera summariska deklARATIONER, till en godkänd tullbehandling. Även om det rör sig om endast en ansökan, kan emellertid en förlängning av tidsfristen endast beviljas för de varor för vilka den föreskrivna tidsfristen för att hänföra dessa till en godkänd tullbehandling ännu inte har löpt ut.

5) Artikel 900.1 o i förordning nr 2454/93, i dess lydelse enligt artikel 1.29 i kommissionens förordning (EG) nr 3254/94 av den 19 december 1994, är tillämplig i fall där varorna skulle ha varit berättigade till gemenskapsbehandling eller förmånsbehandling i tullhänseende, men inte i fall där varorna skulle ha varit berättigade till andra förmånsbehandlingar.

6) Den tullmyndighet eller nationella domstol till vilken en ansökan om återbetalning har lämnats in som grundar sig på artikel 900.1 o i förordning nr 2454/93, i dess lydelse enligt artikel 1.29 i förordning nr 3254/94, enligt vilken återbetalning inte kan beviljas, är skyldig att ex officio pröva om ansökan kan bifallas med stöd av övriga bestämmelser i artikel 900 samt artiklarna 901-904 i förordning nr 2454/93. När tullmyndigheten med hänsyn till de framförda grunderna inte kan fatta ett beslut om återbetalning eller eftergift av tullar på grundval av artikel 899 i förordning nr 2454/93, skall den ex officio undersöka om det finns förmildrande uppgifter som kan ge upphov till en särskild situation till följd av omständigheter under vilka inget bedrägeri eller klar försumlighet kan tillskrivas personen i fråga, i den mening som avses i artikel 905.1 i förordning nr 2454/93, vilket gör det nödvändigt för kommissionen att undersöka handlingarna i ärendet.

7) Den tullmyndighet eller nationella domstol till vilken en ansökan om återbetalning eller eftergift av import- eller exporttullar har lämnats in skall inte utgå från att den berörda personen vare sig har handlat bedrägligt eller gjort sig skyldig till uppenbar

försumlighet, endast av den anledningen att villkoren enligt artikel 900.1 o i förordning nr 2454/93, i dess lydelse enligt artikel 1.29 i förordning nr 3254/94, är uppfyllda.

(¹) EGT C 137, 2.5.1998.

DOMSTOLENS DOM

(femte avdelningen)

av den 11 november 1999

i mål C-315/98: Europeiska gemenskapernas kommission mot Republiken Italien (¹)

(*"Fördragsbrott — Direktiv 95/21/EG"*)

(2000/C 47/04)

(Rättegångsspråk: italienska)

(Preliminär översättning; den slutgiltiga översättningen kommer att publiceras i "Rättsfallssamling från Europeiska gemenskapernas domstol och förstainstansrätt")

Domstolen, femte avdelningen (avdelningsordföranden D.A.O. Edward samt domarna J.C. Moitinho de Almeida, L. Sevón (referent), C. Gulmann och J.-P. Puissochet; generaladvokat: F.G. Jacobs; justitiesekreterare: R. Grass), har den 11 november 1999 avkunnat dom i mål C-315/98: Europeiska gemenskapernas kommission (ombud: B. Mongin och L. Pignataro) mot Republiken Italien (ombud: professor U. Leanza, biträdd av D. Del Gaizo) angående en talan om fastställelse av att Republiken Italien har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt EG-fördraget och rådets direktiv 95/21/EG av den 19 juni 1995 om tillämpning av internationella normer för säkerhet på fartyg, förhindrande av förorening samt boende- och arbetsförhållanden ombord på fartyg som anlöper gemenskapens hamnar och framförs i medlemsstaternas territorialvatten (hamnstatskontroll) (EGT L 157, s. 1), genom att inte anta de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv. Domslutet i denna dom har följande lydelse:

1) Republiken Italien har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt rådets direktiv 95/21/EG av den 19 juni 1995 om tillämpning av internationella normer för säkerhet på fartyg, förhindrande av förorening samt boende- och arbetsförhållanden ombord på fartyg som anlöper gemenskapens hamnar och framförs i medlemsstaternas territorialvatten (hamnstatskontroll) genom att inte inom den föreskrivna fristen anta de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa direktivet.

2) Republiken Italien skall ersätta rättegångskostnaderna.

(¹) EGT C 327, 24.10.1998.